

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

C'EST LA VIE

Komedie

door

Herman Meeus

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1992

Nr. 1871

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel.

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A. "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

Wettelijk Depot D/1990/220/57
ISBN 90-385-0049-1

© 1990 Toneelfonds J. Janssens/Herman Meeus

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

KARAKTERS (2 dames - 4 heren)

Andre, 50 jaar

Isabelle, zijn vrouw, 42 jaar

Jean-Pierre, 38 jaar, minnaar van Isabelle

Willem, 50 jaar

Monique, zijn vrouw, 40 jaar

Frits, 35 jaar, minnaar van Monique

SCENE 1

(Andre en Isabelle zitten beiden in hun woonkamer. Een onbehaaglijke sfeer is voelbaar)

ISABELLE: Ik heb vorige nacht over jou gedroomd.

ANDRE: Een nachtmerrie!?

ISABELLE: Je kwam thuis van je bureau met het nieuws dat je een reusachtige transactie had afgesloten op de beurs.

ANDRE: Vind je het niet raar dat jij altijd droomt van binnenstromend geld?

ISABELLE: Ik zag geen geld, ik zag alleen jouw gezicht.

ANDRE: Dat moet er beslist tevreden uitgezien hebben.

ISABELLE: Je had dat gemene scheve lachje op je gezicht. Je weet wel, links blijven je lippen op elkaar en rechts komen je tanden bloot.

ANDRE: Wat akelig.

ISABELLE: Dat adellijke familietrekje.

ANDRE: Dat vond je juist zo leuk toen we trouwden. Je zei nog: ik hou van gezichten die een beetje gedegenereerd zijn.

ISABELLE: Zou mijn droom waar zijn?

ANDRE: Van dat geld of van dat gemene trekje?

ISABELLE: Beiden.

ANDRE: Is je toelage niet groot genoeg?

ISABELLE: Ik heb nooit genoeg.

ANDRE: Nu vooruit, dan zal ik ze indexeren. Beschouw het alsof de spilindex voor vrouwen van beursspeculanten is overschreden.

ISABELLE: Jij sterft rijk.

ANDRE: Weet je wat ik gedroomd heb?

ISABELLE: Heb jij dromen?

ANDRE: Ik heb gedroomd dat jij heel oud zal zijn wanneer ik sterf.

ISABELLE: Wat lief van je om me voor te willen gaan.

ANDRE: Te oud eigenlijk om nog van geld te kunnen profiteren. Je zal net als ik rijk sterven, om zo te zeggen.

ISABELLE: Je kent geregeld mislukkingen. Je bent zelfs beginnen snurken na je derde beurscrashje en overmatig sherry gaan drinken. Sherry is een vrouwendrankje. Lower middle class.

ANDRE: Sherry helpt tegen mijn allergie.

ISABELLE: Is jouw sinus soms koersgevoelig? Heeft hij last van de Dow-Jones?

ANDRE: Ja, dat is hij, ja. Erg gevoelig voor dat soort zaken. Daarom ben ik ook zo rijk, begrijp je?

ISABELLE: We zouden dit huis kunnen verkopen en een flat in de stad nemen, dichterbij je bureau.

ANDRE: Dit huis verkoop ik nooit. Het is door mijn voorvaderen gebouwd. Een flat in de stad, ik moet er niet aan denken, het stinkt er naar werkvolk.

ISABELLE: Deze buurt is anders ook flink op haar retour met die sociale woningen aan de overkant.

ANDRE: Hoe halen ze het in hun hoofd om dat tuig hier neer te planten. Een afgang is het hier, een afgang.

ISABELLE: Ze zijn proper.

ANDRE: Proper? Kom nu, ze hebben toch geen geld om die rommel te onderhouden. Na een paar jaar zakt dat boeltje toch in mekaar. Met die sociale woningen zoals jij dat noemt hebben ze de ganse buurt verontreinigd.

ISABELLE: Ben jij soms dronken?

ANDRE: Weer één van jouw rotopmerkingen.

ISABELLE: Je fles sherry is leeg.

ANDRE: Het was maar een kwartfles, Isabelle, de overige driekwart heb jij gisteren uitgedronken met Jean-Pierre.

ISABELLE: Sorry, dat ik je gerief heb afgenomen.

ANDRE: Niet jij... jullie. Je hebt je zwarte jurk aan, zie ik.

ISABELLE: Zwart staat me goed. Het geeft me iets...

ANDRE: Fataals! Klinkt goed hé? Verwacht je bezoek?

ISABELLE: Ik ga winkelen.

ANDRE: Dat had ik al begrepen, wat zou je anders doen, maar je hebt niet geantwoord op mijn vraag. Verwacht je bezoek? Dat ik mijn vragen altijd zo moet benadrukken. Is er soms iets met je gehoor niet in orde?

ISABELLE: Als je Jean-Pierre bezoek wil noemen.

ANDRE: O, is Jean-Pierre geen bezoek? Hoe noem je dat dan? Een boodschappenjongen die een bloempje komt afgeven, mijn sherry uitdrinkt en er terug vandoor gaat. Hij brengt toch een bloempje mee, niet?

ISABELLE: Ja, dat doet hij, ja.

ANDRE: En hij drinkt mijn sherry.

ISABELLE: Hij drinkt jouw sherry.

ANDRE: Wel, ik vind dat we daar wat moeten aan doen. Wat zeg jij?

ISABELLE: Ik niet.

ANDRE: Maar liefje toch. Jean-Pierre is onze allerbeste huisvriend. Daar moet je wat van kunnen verdragen vind ik, van allerbeste huisvrienden. Maar... er zijn grenzen, en tegen een vriend van zijn kaliber kan je dat gerust zeggen of vergis ik me?

ISABELLE: Een bloempje meebrengen is charmant en hem een glaasje sherry aanbieden is beleefd.

ANDRE: Een glaasje! Een karton per week! Je geeft hem een hand en hij neemt een hele arm. Beleefd, beleefd, wat heet hier beleefd.

ISABELLE: Jouw aandeel is nog altijd veruit het grootste.

ANDRE: Vertel mij eens eerlijk. Is hij soms meer dan een vriend, onze vriend?

ISABELLE: Wat een vuile insinuatie voor een man van jouw klasse.

ANDRE: Onder de gegeven omstandigheden was het gewoon een vraag die zich opdrong.

ISABELLE: Je bent op het randje af weezinwekkend.

ANDRE: Goed, prima, als ik dan toch van mijn verhoogje ben gevallen, nog een vraagje, louter technisch. Hebben jullie sexuele gemeenschap?

ISABELLE: Wat?

ANDRE: Wel, zoals ik zei...

ISABELLE: Niet direkt, nee.

ANDRE: O! Indirekt dan? Nee, wacht eens even, niets zeggen. Schrijven jullie kattebelletjes naar elkaar? Mijn god, van veilige sex gesproken. Erotisch geladen krabbeltjes. Na zoveel jaar ken ik mijn vrouw nog niet.

ISABELLE: Wat gaat het jou eigenlijk aan?

ANDRE: Wat gaat het me eigenlijk aan, zegt ze. Nu ja, we zijn alleen maar getrouwd, dus waar bemoei ik me mee.

ISABELLE: En nu ga je hem zeker buitentrappen.

ANDRE: Een man van mijn klasse!

ISABELLE: Ach ja, dat is waar, als hij binnenkomt ga je even voor de spiegel staan en trek je je gezicht in die bekende schijnvriendelijke plooi. Je kan hem niet luchten.

ANDRE: Kijk, schat van me. Wat ik eigenlijk wil zeggen is dat ik er niet van hou om een vrouw te onderhouden die het doet met mijn beste vriend, wat dat laatste ook mag betekenen.

ISABELLE: Heb ik gezegd dat ik me...

ANDRE: Nee, nee, dat heb je niet.

ISABELLE: Wel dan.

ANDRE: Het is niet omdat je het niet gezegd hebt dat je het ook niet doet. De wereldliteratuur zit vol van dat soort halfslachtige ontkenningen... Volg je?

ISABELLE: Wat een belachelijke pretentie. Wie denk jij eigenlijk dat je bent?

ANDRE: Eén van de succesvolste investment managers van het land. Daar denk jij natuurlijk anders over, maar dat is nauwelijks belangrijk.

ISABELLE: Ik krijg het benauwd.

ANDRE: Met een schitterende reputatie in society kringen. Tussen haakjes, dat is iets wat ons makelaartje mij zeer benijdt, weet je?

ISABELLE: Daar kijk je nogal op neer, hé?

ANDRE: Mm.... ja. Met een beetje neerbuigende welwillendheid zou je kunnen zeggen. Zolang die soort van mensen hun plaats maar kent.

ISABELLE: En jij weet waar die is, niet? Je maakt me misselijk met je praatjes, met jouw aristocratische opschepperij.

ANDRE: Vroeg of laat worden we allemaal wel eens misselijk van elkaar. Het is niet belangrijk. Na de indigestie komt de honger wel weer terug.

ISABELLE: Als ik niet beter wist ik zou zeggen dat je mijn man was.

ANDRE: Praat jij ook zo tegen Jean-Pierre?

ISABELLE: Hij is erg attent en hij houdt van me met een zekere...

ANDRE: Ja? Ja?

ISABELLE: Niets.

ANDRE: Platonische afstandelijkheid. Wat lief van hem.

ISABELLE: Hij is een goede vriend.

ANDRE: Hoe houdt hij het vol met zo'n vrouw in zijn buurt. Wat een man.

ISABELLE: Toch vind ik een flat in de stad een goed idee.

ANDRE: Heeft ons makelaartje soms een plannetje gemaakt?

ISABELLE: Jean-Pierre is een topfiguur uit de immobiliënsector, geen makelaartje.

ANDRE: Hij werkt.

ISABELLE: Ja, dat doet hij, hij wel.

ANDRE: Wat doe ik dan volgens jou?

ISABELLE: Profiteren van het werk van anderen.

ANDRE: Jij niet?

ISABELLE: Nee.

ANDRE: Wat?

ISABELLE: Ik profiteer van de profiteur.

*(Isabelle staat op en opent de voordeur alsof ze Jean-Pierre opwacht.
Andre kijkt met geveinsde belangstelling toe)*

SCENE 2

(Op hetzelfde ogenblik komt Frits voorbij met een ruiker bloemen in de hand. Hij begeeft zich naar het huis van Willem en Monique en belt aan. Monique opent de deur en neemt de bloemen in ontvangst. Terloops hebben Isabelle en Frits elkaar opgenomen)

FRITS: Waar is Willem?

MONIQUE: Gaan vissen.

FRITS: Weeral? Die doet niets anders, zeker?

MONIQUE: Als hij een dagje vrij heeft en het weer zit wat mee, huurt hij met vrienden een vissersboot en gaat de zee op.

FRITS: Ik versta dat niet, hé. Wat hebt ge daar nu aan.

MONIQUE: Het verzet zijn zinnen, zegt hij.

FRITS: Is zijn leven zo lastig, ja?

MONIQUE: Dat zou wel eens best kunnen, ja.

FRITS: Voor wat? Zeg, ge hangt het toch niet te erg uit met uwe Willem, hé?

MONIQUE: Allee, Frits.

FRITS: Wat, allee Frits. Ligt het aan mij misschien?

MONIQUE: Min of meer toch wel, hé.

FRITS: Zijt ge nu aan 't zwanzen of wat?

MONIQUE: Wel ja. Ik ben de laatste tijd niet zo lief meer tegen hem hé. Verstaat ge wat ik wil zeggen, Frits, of moet ik er een tekeningetje bij maken?

FRITS: Ja ja, ik versta het, ik versta het, maar dat wil nog niet zeggen dat ge de beest moet beginnen uithangen, hé. Vandaag of morgen steekt hij wat in zijn kop of zo en komt hij niet meer terug van de zee. Dat gebeurt.

MONIQUE: En dat zoudt gij erg vinden?

FRITS: Willem is ne goeie vriend van mij. Ik ken hem al jaren.

MONIQUE: Dat wilt zeggen dat hij u ook al jaren kent. Uw goei en uw minder goei kanten.

FRITS: En dan? Niemand is perfect.

MONIQUE: Juist ja. Ik denk dat hij dat heel goed weet.

FRITS: Amaai zeg, wat hebt gij gegeten?

MONIQUE: Wat zoudt gij zeggen als hij hier op 't onverwachts zou binnenvallen?

FRITS: Ja, ik weet niet. Hij is hier thuis, hé.

MONIQUE: Zeg, onnozelaar!

FRITS: Dat zou toch geen kwaad kunnen, we zitten maar te babbelen.

MONIQUE: Nu wel, maar het zou ook anders kunnen zijn.

FRITS: We zijn toch altijd heel voorzichtig, hé Monique?

MONIQUE: Stelt nu dat het toch gebeurt en we zijn een beetje verdacht. Wat zoudt ge dan doen?

FRITS: Doen, doen. Ik weet niet.

MONIQUE: Ge zult toch iets moeten verzinnen.

FRITS: Ja, maar wat?

MONIQUE: Nog nooit aan gedacht hé?

FRITS: Nee, eigenlijk niet. Een rampenplan verdomme.

MONIQUE: Zolang het maar plezant is, denkt ge daar niet aan, hé?

FRITS: Ge moet nu niet ambetant worden, hé. Gij doet ook mee. Wat zoudt gij tegen Willem zeggen?

MONIQUE: Gewoon.

FRITS: Hoe gewoon?

MONIQUE: Wel ja, ik zou gewoon zeggen hoe dat het zit.

FRITS: Voor wat? Zeg, ge zijt niet goed, zeker. Wie weet wat die allemaal gaat aanvagen. Daar gebeuren soms lelijke dingen, hoor.

MONIQUE: Ge zijt dus bang.

FRITS: Nee, ik ben niet bang, maar ik vind het een beetje belachelijk om hem nutteloos den duvel aan te doen.

MONIQUE: Ja, ik versta het al. Ge ziet me gaarne maar als 't wat lastig wordt kuist ge uwen boot af.

FRITS: Mijn deur staat altijd voor u open, Monique, dat weet ge.

MONIQUE: Vooral de achterdeur, want de mensen op 't straat zouden eens moeten zien dat ik langs de voordeur binnenkwam.

FRITS: Nee Monique, zo ben ik niet. Ik wil alleen niet dat ze roddelen achter mijne rug, dat is alles.

MONIQUE: Met mijn frivool kleedjes aan zouden de mensen kunnen denken dat ik een call-girl ben of zo iets.

FRITS: Het zijn heel schoon kleedjes. Ge moet daar niet voor gegeneerd zijn. Ge moogt er in gezien worden.

MONIQUE: Maar niet aan uw voordeur.

FRITS: Monique!

MONIQUE: Willem vindt die kleedjes hoerig.

FRITS: Wat weet Willem van kleren af. Hij beseft trouwens niet eens wat voor schoon gerief dat hij in huis heeft. Daarbij, hoe loopt hij zelf altijd rond, de sloddervos.

MONIQUE: Wat wilt ge daar mee zeggen?

FRITS: Ik wil nikske van u zeggen, Monique, maar hij trekt toch ook maar alle dagen dezelfde aan, hé. Op den duur moet dat toch een beetje stinken, hé.

MONIQUE: Hij zal denken dat hij van 't straat is, hé.

FRITS: En dan. Een vent moet tegenwoordig een beetje op zijn kleren letten, vind ik. Dat heeft succes bij de vrouwen, of niet misschien?

MONIQUE: Als ge maar niet denkt dat ik gevallen ben voor uw strepen hemdeke.

FRITS: Ah nee? Voor wat dan wel? Voor mijn carrière op 't werk? Ik heb promotie in het vooruitzicht.

MONIQUE: Frits... Willem begint de laatste tijd moeilijk te doen over geld.

FRITS: Wat? Vindt hij dat ge teveel uitgeeft? Ge moet daar niet in overdr...

MONIQUE: Maar nee, ge laat me niet uitspreken. Luister, hij zou het huis willen verbouwen, maar hij krijgt er het geld niet voor bijeen.

FRITS: Dat hij wat minder gaat vissen. Weet ge wat dat kost?

MONIQUE: Bah, dat is kleingeestig.

FRITS: Ja maar luister. Ik zou het hem gaarne lenen hoor, maar ik heb zelf niks op overschot.

MONIQUE: Dat zou ik echt niet willen, Frits.

FRITS: Maar daar is nog iets anders.

MONIQUE: Ja? Wat?

FRITS: Hebt ge al eens nagedacht over mijn voorstel om op de zaak te komen? Part-time. Den baas ziet dat wel zitten.

MONIQUE: In 't magazijn?

FRITS: Ge kunt helpen bij de administratie.

MONIQUE: Bureelhulpje voor een schijtpree.

FRITS: Ge kunt niet alles ineens hebben, hé Monique. Ge hebt de kwalifikaties niet en daarbij is het maar part-time.

MONIQUE: Ik heb vroeger bureelwerk gedaan dus heb ik de kwalifikaties wel. Ik heb alleen geen diploma.

FRITS: Probeer eens iets anders te vinden. Het zou niet lukken zonder diploma. Ik heb een goed woordje gedaan bij de baas, Monique, speciaal voor u, en hij heeft gezegd dat hij met genoeg naar samenwerking met u in het bedrijf uitkijkt.

MONIQUE: Heeft hij dat zo gezegd?

FRITS: Ik zweer het.

MONIQUE: Maar die gast heeft mij nog nooit gezien.

FRITS: Jawel, hij heeft ons al samen op straat gezien.

MONIQUE: Ah, hij heeft mij al gekeurd van op afstand. Dat is hem blijkbaar wel meegevallen.

FRITS: Nee, nee, ik heb hem uitgebreid tekst en uitleg verschaft over uw kwaliteiten. Die mens heeft vertrouwen in mij. Ik ben een ancien op 't werk.

MONIQUE: 90-60-86.

FRITS: Wat?

MONIQUE: En dat is niet mijn telefoonnummer!

FRITS: O... ja... maar dat heb ik hem niet verteld hoor.

MONIQUE: Wat valt er over mij te vertellen als ik de kwalifikaties niet heb?

FRITS: Ik heb hem verteld dat gij u altijd volledig engageert in al wat gij doet. Hij was daar heel enthousiast over.

MONIQUE: Hola, niet altijd en zeker niet in alles, Frits. Ik ben selectief geworden, heel selectief.

FRITS: Natuurlijk kindeke. Ik zal het toch wel weten zeker.

MONIQUE: Misschien.

FRITS: Willem zal alleszins wel content zijn als ge wat bijverdient. Voor die verbouwing wil ik zeggen.

MONIQUE: Voor die verbouwing?

FRITS: Maar ge hebt daarjuist zelf gezegd dat...

MONIQUE: Ja, dat hij maar doet hé. Moet dat op mijne nek zijn?

FRITS: Allee, Monique. Het is toch logisch dat een vrouw haar man een beetje bijstaat in 't huishouden, hé?

MONIQUE: Man en vrouw wel, ja.

FRITS: Dat zijt ge toch.

MONIQUE: Zijn we dat, Frits?

FRITS: Ja, officieel toch nog.

MONIQUE: Nog.

FRITS: Allee Monique. Ge moogt de dingen niet forceren, dat is niet goed. Alles moet zinnen tijd hebben. De dingen zijn nu langzamerhand in de plooijes aan 't vallen. Ik moet mijn leven ook kunnen verwerken, mijn echtscheiding en zo.

MONIQUE: Wat wilt dat nu weer zeggen?

FRITS: Wel ja, voor mij is het ook niet altijd gemakkelijk, hoor. Ik heb ook mijn problemen.

MONIQUE: Dan toch zeker niet mee mij.

FRITS: Toe, Monique, laat ons nu geen ruzie maken. We moeten ons toespitsen op hetgeen dat belangrijk is.

MONIQUE: En wat is er belangrijk? Wippen? Van op en neer daar gaan we weer?

FRITS: Gij laat dat altijd zo vies klinken, gij.

MONIQUE: O pardon, ge hebt er anders zelf nooit veel last mee, heb ik den indruk.

FRITS: Allee, Monique, ge weet toch dat ik u nooit zou flikken. Ik heb het echt goed met u voor.

MONIQUE: Daar was ik al bang voor. Maar luister eens. Misschien heb ik wel andere plannen. Een beetje meer onafhankelijkheid of zo. Misschien ga ik daar wel voor werken.

FRITS: Natuurlijk, natuurlijk, en tegelijkertijd kunnen we mekaar wat meer zien als we samen werken.

MONIQUE: Werken, hé Frits!

FRITS: En zitten we wat veiliger voor hem, ge weet wel.

MONIQUE: Veiliger! Voor Willem! Die doet niks. Die doet nooit niks.

FRITS: Roep niet zo hard.

SCENE 3

(De aandacht verplaatst zich terug naar de straat waar Jean-Pierre is komen opdagen. Hij heeft een plastic tas bij zich uit een dure winkel en een ruiker bloemen. Hij begeeft zich naar de voordeur van Isabelles huis en belt aan. Terloops heeft hij aan de overkant aan het venster Monique opgemerkt. Isabelle opent de voordeur en laat hem binnen)

ANDRE: Nee maar, kijk eens aan, wat een verrassing.

JEAN-PIERRE: Ik heb een bloempje bij.

ANDRE: Maar kijk dan toch Isabelle, Jean-Pierre heeft een bloempje voor je meegebracht. Wat ontzettend aardig van hem. Is dat niet ontzettend aardig van hem? Helemaal naar hier gekomen om jou bloempjes te schenken. Dat noem ik nog eens een fidele kerel. Vooruit, waar wacht je op, ga een vaasje halen. Bloempjes moeten in vaasjes staan. Het doet me echt plezier, Jean-Pierre, dat je voor mijn vrouw een bloempje hebt meegebracht, echt waar.

JEAN-PIERRE: Een kleine attentie voor de gastvrouw.

ANDRE: Nee, nee, beste kerel, helemaal geen kleine attentie. Een grote attentie is het, een grote attentie, en weet je waarom?

JEAN-PIERRE: Nee.

ANDRE: Omdat ze vergezeld is van een groot hart, daarom.

JEAN-PIERRE: Je overdrijft, Andre.

ANDRE: O ja? Wat zeg jij, Isabelle, overdrijf ik?

ISABELLE: Nauwelijks.

(Jean-Pierre neemt een fles sherry uit de tas en geeft haar aan Andre)

JEAN-PIERRE: Voor jou.

ANDRE: Voor mij?

JEAN-PIERRE: Ja.

ANDRE: Maar kijk nu toch eens, Isabelle. Jean-Pierre heeft een fles sherry voor me meegebracht. Wat aardig van hem. Geef toe dat hij overdrijft.

ISABELLE: Nu wel, ja.

JEAN-PIERRE: Een kleine attentie met een groot hart.

ANDRE: Dit ontroert me, Jean-Pierre, echt waar, twee fijne attenties op amper één minuut. Je bezorgt me heel wat vreugde op zo'n korte

tijd. Te kort eigenlijk om alleen te kunnen verwerken. Niet waar, Isabelle? O god, had onze dochter dit nog kunnen meemaken.

JEAN-PIERRE: Dochter!? Zei je, dochter?

ANDRE: Ja, dochter. Ze moet nu toch wel achttien zijn, nietwaar Isabelle? Prachtig meisje. Ze droeg ook veel zwart, net als mijn vrouw.

JEAN-PIERRE: Zwart staat haar mooi.

ANDRE: En of het haar mooi stond. Ze geleet erg veel op mijn vrouw. Met al dat zwart en zo. Heel mooi was ze.

JEAN-PIERRE: Was?

ANDRE: Ja, ja, eigenlijk zou ik in het huis van de gehangene niet over de strop mogen spreken.

JEAN-PIERRE: Wat zeg je nu. Ze heeft toch niet...?

ISABELLE: Nee!

ANDRE: Nee, ze is er vandoor.

ISABELLE: Is dit nu nodig?

ANDRE: Met een Aziaat.

ISABELLE: Een Amerikaan.

JEAN-PIERRE: Een Amerikaans Aziaat.

ANDRE: Heeft mijn vrouw je dat nooit verteld?

JEAN-PIERRE: Nee...

ISABELLE: Nee, dat heb ik nooit, nee.

ANDRE: God toch, heb jij geheimpjes voor onze vriend? Foei, Isabelle, wat gemeen. Had ik echt niet van je gedacht. Wat mij betreft wel natuurlijk, maar voor hem! Jullie die zoveel met elkaar praten. Ik wist niet dat mijn vrouw zo'n achterbaks loedertje was. Eerlijk. Wat zeg jij, Jean-Pierre, vind je haar geen achterbaks loedertje?

JEAN-PIERRE: Je moet verschrikkelijk ontgoocheld geweest zijn.

ANDRE: Ik? Waarom?

JEAN-PIERRE: Dat ze is weggegaan.

ANDRE: Ik weet me gewoon geen raad. Nog altijd niet. Mijn eten smaakt me niet meer. Ik drink meer sherry dan goed voor me is, zegt mijn vrouw, en dan te bedenken dat onze dochter een schitterende toekomst voor zich had. Niet, Isabelle? *(Isabelle keert zich af)*

ANDRE: Ze was een briljant. Een prachtige jongedame met een grote toekomst. Maar het heeft niet mogen zijn. Met die Japanner, bedoel ik.

JEAN-PIERRE: Wat studeerde zij?

ANDRE: Japans.